

IB

HASSERIS GYMNASIUM

&

world-school

Elevskriftet 2009

Vi fra redaktørgruppen vil gerne sige tak til
rektor Anders Bach Jensen
for sponsoreringen af Hasseris Gymnasiums elevskrift.
Derudover vil vi også gerne takke lærerne
Karin Mølgaard Skals,
Ivan Ioujakov
og Charlotte Marie Bisgaard Nielsen
for at have sat elevskriftet i værk.
Til sidst vil chefredaktøren gerne sige
tak til sit team for et godt
og funktionelt arbejde.

Redaktørgruppen

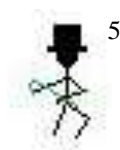
Mette Klitgaard Jensen

Cecilie Heby Jønsson

Thomas Jørgensen

Forsideillustration: Cecilie Heby Jønsson

Talmanden: Mette Klitgaard Jensen

Indholdsfortegnelse

Klausepovnnens bøftomat

Fish tank	9
Den besudlede nar	9
Einer zieht in die Welt	12
Facade	14
Virus	15
Jürgen - der Heimkehrer	17
Mr. Jones	19

Tudehoved-vaccination

Haunted by Love	28
Friendship	29
Leave Me (With The Rum)	30
The Unknown	31
Not Enough	33
This Is My Love	34
Different Worlds	35
I Wish	38

Malkefisk

2099	40
The LITTLE BOY	49
Shadow play	50
Night time	51
Bøn Til Folket	52
The Corner	53
Menneske	54

Kunstnerisk frihed

Space	56
Freedom	57
Græsplæne	58
Den Kolde Gevinst	58
9 10-21-19-20 8-1-20-5...	60
Taxi	62
Go Chasing	63
Cohesive Devices	63
Sort og hvid	64

Merci

A Single White Rose	66
Prinsen og den onde rektor	67
Monique	69
Ugerningen	70

K lausepovnnens Bøftomat

Ida Hedegaard

fishtank

once upon a time there was a pony with a ponytail, who fell in
love with a turtle in a turtleneck.
and then the big fish ate the little fish, but only the caterpillar
survived because the dinosaures became extinct.
but don't worry we allready landed on the moon.
it all happend in a fishtank!

KARL SMART

Den besudlede nar

Der var engang en gammel mand. Han havde tre sønner. Den ældste var klog som dagen er lang, den mellemste var sort som natten, men den yngste var dum som selv det dumme bræt. Alligevel elskede den gamle mand dem alle.

Den ældste søn var meget rutinepræget i sit arbejde i skoven, men en dag blev hans daglige rytme brudt. Han mødte en talende spurv! Den sagde til ham, at hvis han accepterede sin ukendte opgave og klarede den, så ville den give ham og hans familie evig lykke. Sønnen accepterede, men spurven var en ond, ond heks, og den tryllede ham om til en ræv, som var lige så rød som den rødeste solnedgang, sønnen nogensinde havde set. Han blev som tryllebundet af heksen og følte, at han skulle adlyde hende. Hun befalede ham, at han skulle løbe direkte ud i havet og svømme stikvest, indtil han kom til det punkt, hvor solen gik ned. Dette gjorde sønnen og svømmede på livet løs, som den ræv han nu engang var. Han nåede naturligvis aldrig til punktet, hvor solen går ned – i stedet led han den værste druknedød, nogen kunne forestille sig.

Den mellemste søn havde længe arbejdet i den lokale vandmølle, men også han blev en dag ramt af den onde heks' onde, onde forbandelse. Heksen, som denne gang var i skikkelse af en sort, sort solsort, lokkede sønnen til at kaste sig i døden fra toppen af den høje, høje mølle.

Den yngste søn havde ikke været lige så aktiv indenfor jobsøgning, og derfor måtte han tage til takke med at arbejde i landsbyens mørkeste mine sammen med alle landsbytusserne, som var drukne på arbejdet. Dette gjorde sønnens arbejde til et af de mest farlige i hele omegnen, og derfor blev han vildt lykkelig, da der en dag kom en skøn skønjomfru klædt i hvidt, der tilbød ham det bedste arbejde i hele kongeriget – bødker. Sønnen takkede selvfølgelig ja, men der var dog én opgave, som han skulle klare, før han måtte få jobbet. Opgaven lød som følgende: Han skulle slå sin egen far ihjel! Dette kunne sønnen selvfølgelig ikke gøre, fordi han elskede sin far så højt. Så derfor takkede han pænt nej, hvilket gjorde heksen meget, meget sur, så hun ikke længere kunne bevare sin skikkelse som en skøn skønjomfru. Hun blev nu tvunget til at vise sin sande skikkelse for sønnen, som blev meget, meget forskrækket ved synet af den usandsynligt grimme og ucharmerende heks.

Men ikke nok med at heksen blev tosset - heksens 60 små dværge kom vraltende fra nær og fjern. De var dog ikke sure på sønnen, men blot på heksen. Så i stedet for at hjælpe heksen, som hun befalede dem, så valgte de at vralt videre og styrtede direkte i det dybe, dybe hav.

”Du vinder denne omgang, thi jeg nu lever i sorg efter at have

mistet mine 60 dværge... Men jeg kommer tilbage, det lover jeg dig for! Den der ler sidst, ler bedst! Gå ikke over broen efter vand!”

Nu luntede sønnen chokeret tilbage til sin gamle far, som boede i et lille skur med sine 60 ugler. På vej hjem var det som om, at heksen havde forhekset naturen, og at den nærmest arbejdede imod ham. Han opdagede pludselig, at der lå 60 agern i hans lommer. Da han undrende tog et af dem op i sin hånd, kom der 60 vilde egern springende ned fra træerne. Efter at have bestjålet ham for alle hans dyrebare agern, valgte de at styrte direkte i det dybe, dybe hav. Hjemme i landsbyen havde bødkeren sagt sit job op, efter at heksen havde terroriseret ham med 60 termitter, som brutalt åd hele hans træhus, som han havde arbejdet på lige så længe, han kunne huske. Derfor blev sønnen tilbudt jobbet som bødker, da han kom hjem. Han blev ovenud glad og takkede mange gange ja. Da han næste morgen gik over i bødkerens eftertragtede værksted, opdagede ham til sin store forundring, at hans to brødre ikke var døde, men de var blot på mystisk vis blevet taget til fange og smidt ned i hver deres tønde, hvorefter låget var blevet sømmet fast med 60 af de stærkeste stærke 60-tommer søm. Dette var en klar win-win-situation, og alle kunne nu leve lykkeligt til deres dages ende.

Tobias Krøgholt, Jens Brock,
Thomas Arendt og Christian Pedersen

Cecilie Heby Jønsson

Einer zieht in die Welt

Eine Familie hatte nur einen einzigen Sohn, der rechtschaffen, freundlich und hilfsbereit war - eine Freude seiner Eltern. Aber als die Mutter starb, war das Kind gerade ein Jüngling geworden, und da sprach der Sohn zu seinem Vater: „Lieber Vater, lass mich in die Welt hinausziehen. Wenn ich mein Glück gefunden habe, dann will ich nicht zögern dich daran teilhaben zu lassen.

Der Vater sagte: „Gut, mein Sohn! Ich will dich in die Welt hinausziehen lassen. Ich hoffe, dass du viel Glück findest.“ Das machte den Sohn sehr froh. „Danke, Vater! Eines Tages will ich zurückkommen. Auf Wiedersehen!“

Der Sohn, der Heinrich hieß, verließ das kleine Haus. Er ging in den Wald, und er sah viele schöne Dinge. Die grünen Bäume, die hübschen Blumen, die schönen Gerüche. Er kam zu einem Fluss,

wo er sich an das Ufer setzte. Er war ganz still. Er konzentrierte sich um die Geräusche des Flusses und hatte die Augen zugemacht. Als er die Augen wieder öffnete, sah er viele Erdbeeren, die sehr gut aussahen. Er hatte viel Geifer in seinem Mund. Er fraß eine Erdbeere, und sie schmeckte sehr gut! So er fraß eine zweite Erdbeere. Und sie war ebenso gut wie die erste. Aber als er die dritte Erdbeere gefressen hatte, wurde er in ein Mädchen verwandelt. Ein Mädchen, das Alice heißt. Er sprach: „Ah, nein! Ich bin Alice in Wonderland!“ Er begann alle Erdbeeren zu essen, weil er dachte, dass er dann eine andere Gestalt wurde. Aber nichts passierte. Er weinte sehr viel!

Aber plötzlich kam ein Pyromane zu ihm. „Ich bin der Jürgen“, sprach der Pyromane. Er hatte einen großen Flammenwerfer in seinen Händen.

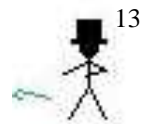
„Hallo“, sprach Heinrich. „Ich bin die Alice, aber ich bin wirklich ein junger Mann, der Heinrich heißt. Ich habe diese Erdbeeren gefressen, und sie waren sehr schön. Aber sie waren verflucht!“ Jürgen sprach: „Haha! Mir ist es scheißegal. Ich will den Wald verbrennen, weil ich das heiße Feuer liebe.“ Er warf ein paar Flammen mit seinem Flammenwerfer.

„Bitte! Hilf mir!“ sprach das kleine Mädchen.

„Na gut, ich will dir helfen. Hier ist ein Joint, der von Haschisch gemacht ist. Du musst ihn dreimal rauchen. Ich will den Joint anzünden mit meinem Flammenwerfer!“

Heinrich nahm den Joint in seinen Mund, und Jürgen machte eine kleine Flamme, die den Joint anzündete. Er rauchte dreimal, und plötzlich wurde er wieder Heinrich!

Aber Jürgen war sehr erschrocken! Er glaubte, dass alles falsch war. Er hatte nur Lügen gesagt. Unglücklicherweise warf er Flammen an sich selbst und starb.

Aber Heinrich war es scheißegal. Er nahm alle Jürgens
Joints, und dann ging er nach Hause zu seinem lieben Va-
ter. Er zeigte ihm die Joints, und es machte den Vater sehr
froh. Sie rauchten Joints und waren froh bis zu ihrem Tod.

Thomas Jørgensen

Jern

Facade

Gemt bag lange, sorte vipper
Farve fra låg til bryn
Flere meter brunt snask
Finder man
Sandheden

Mette Klitgaard Jensen

VIRUS

Bite marks on my neck
all made by you
Oh please gimme a sec
Let me bite you too

You break every single bone
on your way to my core
I know you can hear me moan
You make me sore, you make me feel like a whore

Green leaves have come to save me
and white UFO's
They have come to take you down
And everybody knows

Covered in blankets to my neck
to keep away from you
When you come to make your check
You won't know what to do

The heat will burn you out
You should get away while you can
I'll take my flamethrower and shout
Let's give this motherfucker a tan

Green leaves came and saved me
with all the UFO's
I take my pills and drink my tea
Without a running nose

Thomas Jørgensen

Mette Klitgaard Jensen

Jürgen – Der Heimkehrer

Mein Bruder Jürgen war ein mörderischer Pyromane. Vor fünf Jahren ging er in die Berge ein, weil er alle Dörfer im Tal eingeäschert hatte - er hatte eine große Mordgier. Ich hatte ihn seit diesem Tag nicht gesehen.

Aber jetzt, fünf Jahre später, kehrt er Heim. Ich sitze in meiner Küche. Ich esse Bacon, und er ist doch so gut gewürzt und so schön flambiert. Und er ist auf Porzellan serviert. Sehr gut! Plötzlich sehe ich, dass Jürgen vor mir steht, nicht schön anzusehen. Er hat Blut im Gesicht und auch auf seinen Kleidern.

„Pfui Teufel! Jürgen! Du bist zu Hause! Was ist mit dir in den Bergen passiert?“

„Ich traf die schwarze Barbara dort. Ich musste mit ihr gehen. Ich dachte, dass sie in mich verliebt war. Aber sie stach mich mit ihrem Messer! Sie ist eine Kannibalin, eine Menschfresserin!

Sie hatte meinen Penis gegessen, und dann verließ sie mich im Schnee. Ich war für vier Jahre im Schnee eingefroren! Aber ein Bergsteiger fand mich, und er fuhr mich zum Krankenhaus.

Die Ärzte gaben mir einen neuen Penis, und jetzt ist es in Ordnung. Heute zum Frühstück sagten sie zu mir: Geh doch zu Hause, du alte Scheiße! So ich ging nach Hause.“

Ich bin sehr überrascht! Die schwarze Barbara! Wir sind doch beide große Heino-Fans.

„Die richtige schwarze Barbara?!“ schreie ich verblüfft.

„Ja, ich glaube so. Aber ich bin nicht mehr in sie verliebt. Sie ist ein verdammtes Weib!“ sagt er mit Wut in seiner Stimme.

„Ja, das ist doch richtig, Jürgen,“ sage ich und nehme Bacon in meine Fresse.

Und dann sind wir lautlos. Jürgen starrt auf den Bacon, aber er nimmt keinen.

Dann sagt er, mit Feuer in seinen Augen: „Willst du das Haus in Flammen sehen, Franz?“

„Aber nein, Jürgen! Ich habe keine Lust mein Haus zu verbrennen!“ Das macht mich sehr böse.

Ich weiß, dass Jürgen etwas verbrennen muss, weil er eine große Mordgier hat, aber nicht mein Haus!

„Aber mein Herz brennt, Franz! Ich muss etwas verbrennen. Jetzt!“

Ich habe Jürgen sehr vermisst, aber jetzt weiß ich, dass alles besser ohne ihn ist. Seine Mordgier ist zu groß. So ich nehme meinen Flammenwerfer und sage: „Halt die Klappe, Jürgen!“

Und dann steht Jürgen in Flammen. Er schreit laut. Aber mir ist es scheißegal.

„Du bist doch so schön flambiert, Jürgen, haha!“ Ich bin immer geil.

Thomas Jørgensen

Mr. Jones

Han stod igen og betragtede den lukkede tankstation. Den blev lyst op af en gammel lygtepæl, der stod lige ved siden af det røde skilt. Den var gammel og slidt; den lignede noget fra en gyserfilm. Der kom et ordentligt vindstød, så det røde skilt begyndte at dingle. Det lavede en uhyggelig, pibende lyd. Men midt i al den uhyggelighed var der et eller andet fascinerende over tankstationen. Selvom den så gammel og ulækker ud, havde den sin egen charme på en eller anden underlig måde. Der var noget mystisk over den. Noget der tiltrak ham. Han var nødt til at gå derind. Måske

var der lidt varme derinde. Måske kunne han finde noget til sin arm. Men hvordan skulle han komme derind? Hans højre arm var jo brækket. Han gik hen og tog fat om dørhåndtaget med venstre hånd og ruskede i det. Hele bygningen knirkede, men døren var umulig at få op.

Han gik rundt om bygningen; måske var der en bagindgang. Der var buldermørkt, men han kunne se lys forude. Ommø på den anden side var der stablet hundredvis af ølkasser op. Midt i alle dem stod en høj lygtepæl og lyste. Ved siden af stod en gammel rusten truck. Han gik hen mod den. Den havde den samme aura af mystik som tankstationen. En eksemplarisk location til en gyserfilm, tænkte han. Han prøvede at åbne truckens dør. Jo minsandten, den gik op. Og truckens loftlampe lyste endda. Han satte sig ind. Sædet var gammelt og hullet, men egentlig meget behageligt. Pludselig så han, at der lå et splinternyt baseballbat på passagersædet. Det passede ikke ind i det her gamle rustne look, hele stedet havde. Der var noget muggent over det hele. Men baseballbattet – det var skinnende nyt. Han bukkede sig frem og tog det op i venstre hånd, og det gav et jag af smerte i den brækkede arm. Han brølede! Så ondt gjorde det. Han var nødt til at komme indenfor i tankstationen. Lige nu! Han ville åbne døren – men pludselig kunne han ikke få den op. Lige før virkede den jo fint, tænkte han. Så måtte den da også kunne lukke op igen. Han prøvede at rulle vinduet ned. Men det

virkede heller ikke. Ikke engang vinduet ovre i den anden side at trucken. Han tog godt fat om battet med venstre hånd, drejede hovedet væk og splittede ruden ad. Han rakte hånden ud gennem vinduet og tog fat i dørhåndtaget. Den ville stadig ikke åbne. Pludselig så han at centrallåsen var slået til. Han slog den fra og tænkte ikke mere over det. Endelig han kom ud. Selvom han ikke havde været derinde i mere end et par

minutter, var det en lettelse at komme ud. Han lukkede døren i en flydende bevægelse. Pænt og ordentligt. Jo, selv under sådanne omstændigheder var Ben Jones et ordensmenneske.

Det var måske ikke særlig ordentligt at smadre ruden, men han følte, at han var nødt til det. Han kunne jo ikke vide, at den dumme centrallås var slået til.

Cecilie Heby Jønsson

Og nu ville han hen og smadre tankstationens rude. Ja, helt ordentlig kan man nu ikke altid være. Nu stod han omme ved den store rude ved siden af hovedindgangen. Han havde glemt alt om en mulig

bagindgang. Men hvordan kunne han smadre den store rude uden at få tusind små skærende glasskår lige i fjæset? Han gik nogle skridt tilbage – han ville kaste battet. Hvilket var en anelse sværere, end han havde regnet med. Han var højrehåndet. Selvfølgelig kunne han sagtens kaste med venstre hånd, men han kunne ikke lægge særlig megen præcision og kraft i kastet. Han gjorde klar og kastede så hårdt han kunne. Battet svingede i hurtige buer, ramte glasset, fløj tilbage og ramte ham lige i masken. Han blev slået omkuld. Dumme glasrude, tænkte han. Hvordan i

himlen kunne den holde til det? Og hvordan kunne Bens upræcise venstrehånd pludselig kaste så præcist? Eller måske var han bare lige heldig at kaste så præcist? Han rejste sig og beskuede battet. Det så stadig nyt og skinnende ud. Det var helt sikkert massivt træ. Det havde nok kostet en formue. Ben var ligeglad med, hvem den heldige ejer var; den nat tilhørte det ham. Han lånte det bare lige lidt. Han skulle nok lægge det tilbage. Men nu – nu vil han smadre den dumme glasrude. Han kastede igen så hårdt han kunne og nåede heldigvis lige akkurat at dukke hovedet, da det kom tilbage igen. Det var lige godt pokkers, tænkte Ben. Så robust kan sådan en gammel rude altså ikke være. Han kiggede på battet. Derefter kiggede han på ruden. Han gik hen mod den. Nu skal den dumme rude dø! Han gik tæt på. Han stod klods op af ruden. Hasta la vista, baby! Han svingede battet, men da det ramte glasset, var det som en blød pude, der slyngede battet tilbage igen. Apokalyptisk, tænkte Ben. Der er ugler i mosen! Han smed battet og mærkede med venstre hånd på ruden. Hele ruden bølgede, da han pressede sin raske luffe mod den. Sådan noget glas havde han alligevel ikke set før. Det kunne ikke være rigtigt. Det hele var sikkert bare en ond drøm. Intet af alt det her kunne passe. Men hvordan endte han herude? Hvordan kom han hertil? Var han gået hele vejen? Og hvordan var han kommet til skade med sin arm? Alt dette stod pludselig uklart for ham. Han var blevet helt paf – han kunne ikke samle tankerne. Han kunne ikke få dem til at give mening.

Men ét billede stod klart for ham – Cully. Hans elskede Cully. Hvordan hun smilede og grinede dengang de badede nøgne nede ved stranden i Plymouth en kold decemberdag.

Hendes lange brune hår og hendes dejlige runde former.
Hendes smukke brune øjne. Hvor mon hun var nu?
Ben stod dér klods op af ruden og fantaserede om at drikke et glas rødvin med Cully foran pejsen. Midt i al denne kulde og elendighed tænkte han kun på hende. Pludselig hørte han noget larm inde fra butikken. Han slog øjnene op. Han kunne se omridset af en person, men han kunne ikke se andet. Det kom tættere på. Til sidst kom det så tæt på, at han kunne se ansigtet. Det var Cully. Han kaldte på hende, men hun hørte ham ikke. Hun stod bare og smilede og bevægede sin dejlige krop på en erotisk måde. Ben satte sin hånd på ruden. Han ville røre hendes ansigt. Men ruden bølgede bare, og hans hånd kom ikke tættere på hende. Han brølede hendes navn af fulde lungers kraft, men det så ikke ud til, at hun kunne høre ham. Hun gjorde tegn med hånden – han skulle gå ind til hende. Derefter gik hun væk med bevægelser som en eksotisk danser og forsvandt bag en hylde. Ben samlede battet op og slog på ruden som en sindssyg, mens han brølede. Men det hjalp ikke. Han prøvede døren igen, og mærkeligt nok kunne han åbne den. Uden brug af vold overhovedet. Han gik ind og lukkede døren bag sig.
Pludselig blev lyset tændt derinde. Han tog fat i dørhåndtaget igen – den kunne sagtens åbnes igen. Han kaldte på Cully, men han fik intet svar. Han gik rundt og kiggede. Der var alle mulige sjove varer på hylderne, men de var alle mugne og støvede. Nej, dette sted havde ikke været åbent for nyligt. Han kom hen til disken. På disken lå en avis. Det var en udgave af Evening Standard fra d. 13. december 1987. Han tænkte sig om, men han kunne ikke huske, hvilken dato det var. Han kunne ikke engang huske, hvilket år han befandt sig i. Alt stod helt uklart for ham. Han gik om bag disken. På en hylde under disken, lå et haglgevær. Typisk, tænkte han. Han

åbnede kasseapparatet. Det var fyldt med splinternye 20-dollarsedler. Han tog et bundt op. Vorherre på lokum, der er mange penge her, tænkte han. Han tog et par bundter og stak i lommen. Der var sikkert ingen, der ville savne dem. Under disken, ved siden af haglgeværet, fandt han en førstehjælpskasse. Han fandt noget bandage frem og bandt det rundt om den syge arm. Derefter viklede han det op om skulderen for at holde armen på plads. Han vidste ikke, hvordan han kunne finde ud af sådan noget. Han havde aldrig prøvet det før. Men så fik han øje på sin sande redning – en flaske brandy. Det var lige dét, han manglede. Han fik den åbnet og tog en stor slurk. Han var tæt på at snuble, fordi det var så stærkt. I stedet hamrede han sin venstre fod ind i disken. Det gav et jag af smerte i storetåen. Han måtte tage strømpe og sko af – med det samme. Til sin skræk så han, at hans storetånegl sad løs. Han prøvede at røre ved den og sætte den på plads, men den ville ikke! Han brølede og satte sig ned på røven. Han var nødt til at rive neglen af. Han gav et hyl fra sig, da han rev den af. Derefter hældte han lidt brandy på. Han brølede og stønnede, nøjagtig ligesom Rambo i den tredje film. Han fandt en flaske kildevand og undrede sig ikke over, hvorfor den var der. Han hældte vand på såret, og det føltes behageligt, men det var ret koldt. Han hev noget mere bandage frem fra førstehjælpskassen og viklede det rundt om tåen. Det blødte ret meget, så han gav den mange lag.

Lige pludselig lå han nede på det støvede gulv. Han kunne mærke, at der var gået noget tid.

Han var sikkert besvimet. Han fik med en del besvær rejst sig op og kiggede ud. Han kunne se solopgangen. Han havde nok ligget der i nogle timer. Han kiggede sig

omkring. Alt var stadig lige så støvet og muggent, men så skuede hans øjne noget interessant. En ny skinnende Rover kørte ind på parkeringspladsen. Hvem i Guds navn kan det være, tænkte han. To mænd i mørke jakkesæt steg ud. Men da de kom tættere på, kunne han se, at det ikke bare var jakkesæt. De to fyre havde Gestapo-uniformer på! De gik indenfor og tog deres hatte af. Ben genkendte dem med det samme. Det var jo kriminalkommissær Barnaby og hans assistent, Sgt. Scott, fra Misomer Murders! Åh nej, tænkte Ben. Nu får jeg smæk! Barnaby og Scott gik hen mod disken. På vejen tog Sgt. Scott en pakke Mentos og en Cola light.

”Goddag, Mr. Jones. Hvordan har De det i dag, om man må spørge?” sagde Barnaby.

”Øh, jeg har det fint. Hvad med Dem, Mr. Barnaby?” spurgte Ben.

”Jeg har det fortræffeligt. Eminent. Excellent. Brillant. Ikke også, Scott?”

”Helt bestemt, boss. Uden tvivl. Vi skal bare lige have det her, og så skal vi vide, hvor du var d. 13. december.”

Åh nej. Åh nej, åh nej. Ben blev helt paf. Han vidste jo ikke engang, hvilken det var i dag.

”Øh, jeg var hjemme,” fik han fremstammet.

”Og hvad lavede De der?” spurgte Barnaby.

”Øh jeg tog mig en morfar på sofaen, mens jeg så Beverly Hills,” fastslog Ben.

”Nå. Ser man det. Kan De sige mig hvorfor, De ikke så min serie?”

Ben fattede ikke en brik af hvad, han sagde, men han tænkte, at det var nok bedst at give ham et svar.

”Den sendte de ikke lige den dag, Mr. Barnaby,” antydede han.

”Ser man det, ser man det. De kunne jo købe alle afsnittene på DVD. Men det var vist alt,” sagde Barnaby. Scott gav ham en 10-pundsseddel, som han rakte til Ben.

”Behold De bare byttepengene, Mr. Jones. De får sikkert brug for dem,” sagde Scott.

”Jo tak, Mr. Scott, ” sagde Ben. Han var ikke engang klar over, hvad han selv sagde. Det fløj bare ud af hans mund. På vejen ud tog Scott et par Mentos-pastiller og skyllede dem ned med Cola light. Men Scott vidste åbenbart ikke, at det er yderst farligt at blande Mentos og Cola light. Så snart han hældte væsken ned, fossede den ud igen. Og med væsken kom Mentos-pastillerne. Scott faldt ned på knæ. Han fik det rigtig dårligt og kastede morgenmaden op. Barnaby så forfærdet på Scott. Derefter vendte han sit blik mod Ben.

”Dit svin! Du har puttet lort i colaen, Mr. Jones!”

Nu var Ben helt totalt paf. Man kan simpelthen ikke være mere paf!

”Jeg har sgu da ikke kommet lort i colaen, Mr. Barnaby!” brølede han.

”Dumme dig!” vrælede Barnaby og løb hen mod Ben. Han så det hele i slowmotion; Han greb haglggeværet under disken og rettede det mod Barnaby.

Men det ville ikke skyde! ”Dumme haglggevær!” råbte Ben.

Og lige pludselig så han igen den erotisk dansende Cully foran sig. Han var helt væk... Men kom pludselig til sig selv, da Barnaby kastede sig over ham. De brølede begge to som to store gorillaer!

Men pludselig farede Barnabys kone, Joyce, ind i butikken. Og hun var ikke glad.

”Tom! Kan du så lige styre dig, din store gorilla!”

Som et lyn fra en klar himmel stoppede Barnaby og hjalp Ben op og stå.

”Undskyld, snuskebase,” sagde han ærefrygtigt. Joyce så på Scott, der lå nede på gulvet og brummede. Da blev Joyce lige pludselig blød.

”Nå, lille Sgt. Scott! Har du slået dig?”

Hun hjalp Scott op og stå, han stod med rank ryg. Han var lige ved at græde.

”Tom! Nu skal du hjem og ha’ smæk!”

”Undskyld, lille mor,” stammede Barnaby og gik med ud til bilen. Ben så, at de steg ind i bilen. Han skyndte sig ud efter dem.

”Vent! Stop! Holdt!” brølede Ben efter dem. Joyce havde lige proppet Barnaby ned i bagagerummet og stoppet Scott ind på bagsædet. Hun så spørgende på Ben.

”Jeg kunne vel ikke få et lift, Mrs. Barnaby?”

”Jo, selvfølgelig. Du er altid velkommen, Ben. Hop ind! Cully venter nok på dig,” sagde hun smilende. Kender jeg alle de her mennesker eller hvad, tænkte Ben. Men det var han ligeglad med - nu ville han bare hjem!

Og hjem kom han. Næste dag købte han alle Barnaby-DVD’erne og så dem alle, uden pause, med Cully ved sin side.

Thomas Jørgensen

Tudehoved-vaccination

Mette Klitgaard Jensen

Haunted By Love

**I'm running through the night
Hiding in the shadows, behind trees
Hiding from all the love
Help me someone, help me please**

**The hearts I have broken
And yet I always keep on going
Playing games with that love
Someone please help me, help me**

*I am being haunted
Haunted by the love of the past
Haunted by the love of the future
I don't know what is good for me*

**When I think I am free
It shakes its ugly head and shocks me
Jumping away from love
Please someone help me, help me**

**But I can't run anymore
That love will catch up with me somehow
Surrendering to love
Someone help me, please help me**

*I am being haunted
Haunted by the love of the past
Haunted by the love of the future
I don't know what is good for me*

Helena Sokol

Friendship

”It’s time for your medication, Mr. Williams” the nurse said.
“Just one game of chess with Dave” he replied. The nurse
looked around.

She hesitated, and said “Fine, one game, then you take the
pills.”

“Have you brought Dave’s pills too?” he asked the nurse.

... “There is no Dave, Mr. Williams,” she silently replied.

Rasmus Arendt

Thomas Jørgensen

Leave Me (With The Rum)

If you wanna see me, see me, see me again
Then I'd have to kill me, kill me, kill me a man
I don't wanna see you never ever no more
You have left me alone, my heart oh so sore
Right now, it needs to be drowned, cooled down
By the one and only liquid so golden and brown
So you just leave me with my always faithful rum
I don't wanna think no more, I wanna be numb
Maybe you think I'm sad about you and us
But hell no, I'm thinking about stars and fuzz
I'm not even gonna think about you, my friend
A note from me you will never ever be sent
So just leave me with the rum, the one and only
I won't feel neither depressed or sad or lonely
Because I know it won't deceive me like you did
No matter how you turn it, you acted like a kid
But hold on tight, the best is to come, my lover
Especially now, when my rum has blown my cover
I hate your guts, and if I see you ever again
You'll regret ever meeting me, I'll drive you insane
So will you please leave me alone with my rum
It gives me a better rush than your soft lump
Get your shit together and get outta here right now
I really can't believe that I sank oh so low

Ciiiiiaooo ;)

Helena Sokol

The Unknown

I find myself
Standing
Unable to take the last step
I am trembling
But why?
How come I can't do it?
Can't open the door
Can't move on
What is hindering me?

I look behind me
Look back
What will I lose?
Will I regret it?
I look at the one I am
Used to be
And think about the one
I will become
Is it worth it?

I take a deep breath
I have decided
Slowly my legs move towards it
The door
The last step
The unknown

Mette Klitgaard Jensen

Nicolai Kjærgaard

Not Enough

Devotion and commitment

**I hereby say goodbye
You always meant it well, I guess
But it simply wasn't good enough**

**Baby, don't treat me like that
I felt like hell when you said it
Now it is just burning me up
You always meant it well, I guess**

**Romance, love and all of grace
You're just wasting my time
You always meant it well, I guess
But it simply wasn't good enough**

**Baby, you will not see me
I've had enough of your bullshit
I would like to believe you tried
But it simply wasn't good enough**

**To respect and gratitude,
I say only one thing
You always meant it well, I guess
But it simply wasn't good enough**

Helena Sokol

This is my love

So who the fuck am I
no comfort's here for me
you hurt me when you lie
I will make you fucking fry

I will drive you insane
I will kill you with my pain

This is my chainsaw
that's what I love
insanity
on ecstasy - fuck you

I fucking hate my life
I'd be better off in hell
so I fucking hate my wife
and it's just day five

I'm gonna fuck you up so bad
then I can find a way
everything I had
I'm gonna make you fucking pay

I will drive you insane
I will kill you with my pain

This is my chainsaw
this is my love
insanity
on ecstasy - fuck you

Don't push me cos' i got my chainsaw
Don't push me cos' i got my chainsaw
Don't push me
Don't Push Me
DON'T PUSH ME

PUSSY

Thomas Jørgensen

Jern

DIFFERENT WORLDS

I saw him again the other day. I tried to ignore him, pretending that I had not noticed him at all. I was on my way to work, actually rather in a hurry due to the chaotic morning traffic. Waiting at the traffic lights, I could suddenly make out a tall, rigid figure standing on the opposite side of the street. I almost got the illusion that he had appeared out of thin air, as if he lived in another world parallel to mine. My brother's intense gaze was fixed directly upon me, his eyes staring at me from a distant past, a past I did not wish to face again. As soon as the lights changed, I sped up my car and drove away as fast as possible until his dark eyes could no longer follow me as a reflection in the rear-view mirror. A few days beforehand, I had met him for the first time in many years. One day he just knocked on the door to my flat. When I opened it, I suddenly found myself face to face with a lean, young man whose skin and eyes were just as black as mine. A smile was spreading across his face as my eyes widened with recognition.

"Is...is that really you?" I stammered, completely taken

aback by my unexpected visitor.

“It definitely is,” he grinned at me, his white teeth glittering against the dark skin. “Good to see you again, brother.” He drew me into a tight embrace.

“Come on in,” I stepped aside to let him through the door, “what a... a *pleasant* surprise to see you here.” The last part came out more strained than I intended it to, but I did not think he noticed. Before I closed the door, I quickly made sure that none of the neighbours had seen us.

“Can I get you something to drink?” I asked him, rapidly making my way to the kitchen in an attempt to avoid looking too closely at him.

“No thanks, I’m all right.” Through the corner of my eye I could see him glaring at the flat screen on the wall. His eyes drifted across the living room before settling on my back, making my skin prickle.

“Sure you don’t want anything?” I knew it was quite pointless to ask, since I was already pouring water into a glass, but I needed something to break the deafening silence between us. For a moment the only sounds filling the room were the rush of cars from outside and drops of water hitting the sink.

“Haven’t seen you for a while back home. People are asking for you, you know.” He took the glass that I handed him but only took one, swift sip. “Remember how we used to play when we were both younger?” he continued, his face now wearing a dreamy expression. “Of course things have changed since then. They treat us like scum, the white. Like outcasts. Being an Aborigine isn’t easy these days, but I guess it’s never been.” He heaved sigh and continued: “Some place you’ve got here, anyway,” his eyes drifted from the flat screen to the new kitchen, “you seem

to be doing just fine in the white world.”

I felt an urge to remind him that this was my world now, far away from reservations and the life there. In my mind’s eye I could clearly see the dirty and ramshackle huts they lived in, that I once lived in; I could even recall the foul smell of failure. Just looking at him reminded me of so many things that I had spent years trying to forget.

“May I ask why you are here?” I said curtly, now determined to make the visit as short as possible. He raised his eyebrows at my cold tone, but when he answered he spoke softly, his face wearing a sad expression: “It’s mom who sent me. She’s ill, very ill actually. Only a matter of time they say.” He looked me right in the eyes: “She wants to see you again. She misses you. We miss you.”

“No,” I muttered under my breath. “No.”

“Yeah, I know it must come as a shock to you,” he said, reaching out for my arm, but I pulled it away. As he stood there before me in my modern living room, wearing his simple clothes, it suddenly hit me that he could not be more out of place. He lived in a world that was no longer mine, a world that had offered me nothing but defeat and poverty. Now I was finally where I wanted, in the white world, and going back would bring back too many painful memories. “I’m sorry to hear that,” I answered as calmly as possible, moving towards the window to avoid those scrutinizing eyes of his – for some reason I could not look him in the eyes while saying what I was about to: “I’m sorry, but I can’t come and see her.”

“Why?” Was his only word.

“Because I don’t ... I don’t belong...because I’m no longer....”

“No longer an Aborigine, huh?” He cut me off. “No longer

a drinking, criminal, completely useless Aboriginal like the rest of us, is that what you were about to say?" He had not even raised his voice, but the coldness and bitterness it contained caused me to shiver.

I could not think of anything to answer him. Though reluctant to admit it, I knew he was right, and that made his words sting even more. I did not see myself as one of them anymore – I would never be one of them again. I lowered my gaze and stared down at the floor. The floor creaked as my brother turned around, his footsteps moving out of the room. In the distance I could hear the door slamming shut behind him. For a long time, I just stood there, my entire body trembling. Then I sat down and turned the television on, trying my best to forget everything that had just happened.

Emilie Stender Vardinghus

I wish

I wish for a friend to hold my hand,
One who will take a stand.
I want a friend to be kind,
I need one who will be mine
I wish for a friend who will be there,
One who would really care.
If I could have a friend like that,
I will never again be sad.
This is the friend I miss,
For a friend like that I wish.

Cecilie Heby Jønsson

Malkefisk

Ida Thorhauge

2099

„H-har du noget ty-ty-tyggegummi?”

Simon kiggede på ham og sukkede dybt. Knægten foran ham så noget ynkelig ud. Hans ansigt var hvidt og tyndt og fyldt med fregner. Hans fedtede hår, der skulle have haft en flammende rød farve, lignede noget lort, smidt direkte op fra kloakken. Han kiggede på Simon med sine store, tomme øjne, og alt ved ham skreg sygdom. „Har du penge?” spurgte Simon koldt. Han kunne se, hvordan den smule farve, drengens ansigt stadig besad, forsvandt, og sveden kom frem på hans pande.

„J-jeg skal nok skaf-f-fe n-nogle,” stammede han snøvlende videre. „B-bare g-giv mig n-noget, s-s-så skal jeg—”

„Skrid med dig! Jeg prøver at føre en forretning her!”

Drengen fik et desperat og vildt blik i øjnene, men lod så fortvivlet blikket falde ned på jorden igen, og med bøjet nakke fortsatte han sin gang gennem de mørke gyder. *Han er død inden en uge*, tænkte Simon, mens han kiggede på drengens bare fødder og tynde, lasede tøj. Han skuttede sig. Vejret syntes at være koldere i år, end det havde været i lang tid. Det kunne kun komme til at betyde én ting: Her i Mørket ville det komme til at vrimle med forfrosne lig, og ingen ville tage sig af det. Først når stanken eller synet af ligene nåede Lyset, ville *de* reagere. Simon fnøs. I det mindste kunne han tjene penge på at fjerne ligene bagefter.

Hans tankestrøm blev afbrudt af en hånd, der blev stukket frem lige foran næsen på ham. Den holdte om et stort bundt pengesedler. Overrasket, men uden at vise det, kiggede han på håndens ejermand. Det var en ung mand med et sundt, glat-barberet ansigt og lyst hår. Han var iført en stor dynejakke, hue og et par cowboybukser. *Prøver ikke at afsløre sig,*

kommenterede Simon for sig selv. *Fjols! Du aner ikke, hvor meget du skiller dig ud. Bare din holdning, din skide amatør! Smut hjem til Lyset, forkælede møgunge!* Men til manden spurgte han: „Hvad og hvor meget?” Han vidste allerede, hvad svaret ville blive. Ud fra mængden af penge og sin viden om markedet vidste han det alt for godt.

„Fire pakker tyggegummi,” sagde han uden så meget som at prøve at skjule sin højrøvede foragt. Tyggegummi var blevet så pokkers populært de seneste år, efter et eller andet såkaldt geni havde fundet på at lave det med en blanding af forskellige euforiserende stoffer. Simon tog pengene og begyndte at studere dem nøje. Der var rigeligt til at betale for mindst fem pakker.

„Jeg ser kun nok til tre pakker her.” Han så kunden i øjnene, og før han kunne nå at brokke sig, fortsatte han: „Hvis du vil have fire pakker, må du komme op med noget mere.”

Kunden kneb øjnene sammen og trak med en sur mine endnu en stak pengesedler op af lommen. Simon tog pengene og gav kunden sine fire pakker. Da han var væk igen, smilede Simon tilfreds. Nu kunne han holde resten af dagen fri og tage hjem til Karin. Han nåede akkurat at komme rundt omkring det nærmeste hjørne, da han stødte ind i noget og blev slynget ned på jorden. Det – eller rettere, den person, han var stødt ind i, lå i samme situation, og begge rejste de sig samtidig.

„Der er hun!” lød en rasende stemme længere nede af gyden, og i det samme blev der affyret tre pistoler mod dem. Simon fór af sted, og til sin ærgrelse opdagede han, at han var løbet den samme vej som hende, de jagtede. Han bandede. Hvis han blev fanget nu, og de fandt ud af, hvem han var, ville det være katastrofalt. De løb rundt om flere hjørner med efterfølgerne lige i hælene. Han ænsede ikke, hvor de løb hen. Han ville bare væk. De drejede om endnu et hjørne og så et

til, da de pludselig blev mødt af en mørk blindgyde. Blodet forlod hans ansigt. *Fandens også!* tænkte han.

„Nu har vi dig!” hørte han stemmen fra gyden sige bag sig. Han vendte sig om. Der stod tre vagter, alle med pistol og lygte i hænderne. Lyset blev rettet mod Simon og kvinden. Lederen af de tre lagde først nu ordentlig mærke til Simon, og han kunne mærke, hvordan vagtens øjne studerede ham nøje. Pludselig lyste vagtens ansigt op med et triumferende blik i øjnene. „Det er sgu da –”

I samme øjeblik Simon var blevet afsløret, farede han frem mod vagten og slog ham bevidstløs med ét slag. De andre to nåede ikke at reagere, før han havde grebet lederens pistol og affyret to dødbringende skud mod dem. Mens de faldt forover, gentog han den samme proces med den bevidstløse leder. Han sukkede indvendigt. *Det var tæt på.* Han traskede hen til de to andre lig og tømte deres lommer. De tre pistoler puttede han forsigtigt i inderlommerne og begyndte at gå væk fra blindgyden. Fyldt af tanker gik han direkte mod Lageret. Han gik nærmest i en trance igennem alle fælderne, og først da han stod uden for bygningen, vendte han sig om. Han kunne ikke skjule sin overraskelse, da han så kvinden fra gyden stå og kigge på ham. *Hvordan fanden kom hun hertil?* I det samme blev døren smækket op inde fra Lageret, og han nåede knap at se bogen komme flyvende imod ham, før den ramte ham i hovedet og slog ham i gulvet.

„Dit store fjols! Hvilken del af ”at holde lav profil” forstår du ikke?!” Simon kiggede op i det så vanlige ansigt med det viltre, grønne hår og de misfarvede øjne. Han sukkede.

„Jeg havde ikke noget v-”

„Og hvem er så det?”

De kiggede begge på kvinden, der lige skulle til at sige noget, da hun sank sammen og besvimele. „Vi må hellere få hende ind,“ sukkede Patrick, og sammen bar de hende ind og lagde hende på en sofa. Simon smed jakken fra sig, mens Patrick smed sig i den nærmeste stol.

„Nå, er det muligt at få en forklaring på det hele?“ Simon satte sig også på en stol og begyndte kortfattet at forklare, hvad der skete. Derefter rakte han våbnene til Patrick. „Kan du finde ud af, hvor de kom fra?“

„Jaja.“ Han studerede dem kort og kiggede så Simon direkte i øjnene. „Der er ingen tvivl om, at de er våben fra Lyset. Selve materialet ville koste flere millioner her i Mørket, så det ville være højst usandsynligt, at det er herfra. Men så er spørgsmålet bare,“ han nikkede mod kvinden, „hvorfor hun havde tre vagter fra Lyset efter sig?“ De sad i tavshed i et stykke tid, men blev afbrudt af Karin, der kom løbende ned ad trappen. Hun havde det største smil på læberne og farede direkte mod Simon.

„Far!“ råbte hun og kastede sig i hans arme. Han kunne ikke lade være med at grine og svingede hende rundt. „Hvem er hun?“ spurgte hun, da hun fik øje på kvinden i sofaen. Han tænkte sig rådvildt om efter en forklaring, men Patrick kom ham til undsætning:

„Hun er en, som havde brug for vores hjælp.“

Karin gik hen og kiggede nærmere på hende. Som var det planlagt, åbnede kvinden øjnene og satte sig op. Hun kiggede panisk omkring og tog sig til hovedet.

„Hej, jeg hedder Karin, hvad hedder du?“ Kvinden kiggede på hende og åbnede langsomt munden og fik fremstammet et svar:

„J-jeg kan ikke huske det.” En tåre løb ned af hendes kind, og hun begyndte at græde højlydt. Simon rejste sig og løftede Karin op. Han bar hende op ad trappen og ind på hendes værelse.

„Far? Kan I hjælpe hende?” Hun kiggede på ham med sine store grønne øjne. Simon fremtvang et smil. „Selvfølgelig kan vi det. Men nu skal du have din medicin og i seng.”

Da han lukkede døren, kunne han ikke undgå at høre hende hoste. Hendes tilstand var hverken blevet bedre eller værre, men den var dårlig nok i forvejen. Hun var 10 år og dømt til et liv lænket til sengen. Han gik ned af trappen og betragtede deres gæst, mens han nærmede sig sofaen. Under al snavset kunne han ane, at hendes hud var lys og hendes hår næsten hvidt. Som kontrast til dette var hun klædt i gammelt, laset tøj og slidte støvler. Men det mest usædvanlige ved hende var hendes dybe havblå øjne, der sjældent sås, især på disse kanter. *Helt klart stukket af fra Lyset*, tænkte han, mens han satte sig. Patrick havde lavet kaffe, mens han var væk, og han tog en slurk af sin kop.

„Nå,” begyndte Patrick, „siden du nu er her, ser jeg ikke rigtig nogen anden mulighed end at indvie dig i vores lille familie,” slyngede han ud med en vis form for ligegyldighed.

Simon var ved at få sin kaffe galt i halsen. *Hvad fanden havde idioten nu gang i?* „Det kan du ikke mene!” råbte han ad ham. „Med det hår kan hun ikke være andet end fra Lyset. Sikkert en spion! Hvad fanden tænker du på?”

Patrick kiggede roligt på ham med sine henholdsvis gule og hvide øjne. „Jeg tænker, at det er den bedste løsning. Hvis hun er spion, vil vi finde ud af det på kort tid. Og selvom man er fra Lyset, er det ikke nødvendigvis ensbetydende med, at man er en fare for os. Det burde du af alle vide. Desuden var det dig, der – om end du vil det eller ej – førte hende hertil, så det bedste ville under alle omstændigheder være at holde øje med hende.” Simon måtte overgive sig at sank tilbage i stolen. Kvinden kiggede afventende på dem, men sagde ingenting.

„Vi må bare håbe, at det nye århundrede giver os mulighed for at slippe af med sådanne forholdsregler. Det vi har nu, har været slemt nok at komme igennem med al den snak om ”den rene race” og afskaffelsen af ytringsfriheden. Ren propaganda overalt! Historien blev skrevet om, og efterhånden huskede ingen sandheden.” Han grinede lidt. „Undskyld, det kræver vist en forklaring. Ser du, det hele begyndte i 2049. En nation får held med sin forskning, og en revolutionerende robot med kunstig intelligens kommer på markedet. Året efter beslutter en racistisk rigmand sig for at udleve sine tanker om udødelighed og vælger ved sit dødsleje at overføre sine tanker til en af disse nye robotter. Robottens ellers neutrale holdninger bliver ændret til idealistiske, og den begynder at prædike om den rene verden. Den nye tankegang og dens tilhængere forsvinder hurtigt under overfladen igen, men det hele har sat sine spor i omverdenens tankegang.

Senere, i 2056, imens radioaktive storme raserer landskabet uden for byernes sikkerhedszoner, får nye partier, der alle er inspireret af robotens tankegange, flertal i de fleste af verdens lande. Reformen bliver lavet, og byer verden over bliver delt op i to zoner: Lyset og Mørket.”

Kvinden kiggede på ham med et blik fuld af undren. „Du får det til at lyde som noget, du har oplevet?”

Han smilede dramatisk. „Det er fordi, du sidder overfor historiens hidtil eneste udødelige.” Hun stirrede vantro på ham. „Du tror mig ikke, men det passer. Jeg blev født i 2020, og da jeg var 24 år, fandt man ud af, at jeg led af en uhelbredelig, dødelig sygdom. Da de fandt frem til et middel og testede det på mig, skete der noget uventet. Medicinen kurerede mig godt nok, men jeg blev udsat for de mærkeligste bivirkninger. Mit hår blev grønt, mit højre øje blev gult og det venstre hvidt. Bizart nok opdagede jeg, at jeg ikke blev ældre, og min hjerne forvandlede sig obskurt til et genis. Jeg endte med at gå under jorden efter nogle år, tog nogle forskellige uddannelser og samlede en formue sammen. Desuden begyndte jeg at jage mere viden, så det endte med, at jeg købte et bibliotek, og...”

Simon begyndte at døse hen. Når først geniet var begyndt, kunne han blive ved i evigheder. Han nåede dog at opfatte, at Patrick gav hende navnet Sarah, før han faldt helt i søvn.

Der var gået en måned, siden Sarah var *kommet ind i familien*, som Patrick havde kaldt det. Mod sin vilje kunne Simon mærke, at han var begyndt at acceptere hende. Det kunne irritere ham, så godt han kom ud af det med hende. Men så længe den beskyttende mur imellem dem skjulte sandheden om fortiden, ville hun ikke blive en trussel. Han

havde for længst besluttet, at hvis muren skulle falde, ville han ikke tøve med at gøre det eneste rigtige.

Han rystede tankerne af sig og skutede sig for kulden. Året nærmede sig sin sidste dag, og dermed kom *den* dag også nærmere. Det var ikke til at tro, at der snart var gået ti år. Ti lange år fulde af pinsler og frygt. Simon fokuserede tankerne på arbejdet. Som han havde forventet, lå der allerede nu bunkevis af forfrosne lig i Mørkets dunkle gyder, og en eller anden rigmand fra Lyset lod yderst generøst Mørkets beboere fjerne sine egne mod en timeløn, der svarede til en uges arbejde. Igennem deres kontakter i samfundet var Simon og Sarah hurtigt kommet i arbejde, og de flyttede det ene lig efter det andet. Ligene skulle lastes på vogne, der førte dem bort og sikkert udenfor sikkerhedszonerne. Hans eneste frygt ved arbejdet var, at de arbejdede alt for tæt ved vagterne, når de lastede ligene. En dag måtte det gå galt.

Årets sidste måned forsvandt hen, og det blev århundredets sidste dag. Arbejdet sluttede tidligt denne dag. Han sludrede med Sarah på vej derhen. Hun var blevet så normalt et element i hverdagen, at han efterhånden ikke kunne huske den uden hende. De drejede rundt om hjørnet på den sidste gyde, så de kun var ti meter fra arbejdspladsen. Simon mærkede sit blod fryse. Ikke bare stod der flere vagter end sædvanlig, men *han* var der. Christopher Bennet. Deres øjne mødtes, og Simon kunne se, hvordan genkendelsen stod skrevet i hovedet på ham. Han løb. Bag sig kunne han høre ordrerne runge i gyden, og lyden af tunge skridt fulgte lige efter. Han fornemmede, at Sarah var lige bag ham, da han begyndte sin flugt igennem gaderne. Han drejede omkring hjørner og nåede flere gange akkurat at dukke sig i sidste øjeblik, før en kugle rislede forbi ham. Desto længere tid de løb, desto sværere blev det at undgå at blive fanget. Vagterne

begyndte at komme fra flere steder, og de så sig tvunget til at vælge udsatte veje. Pludselig kom de til en plads, og før Simon indså sin fejl, var de omringet. Efter ordre fra Christopher kastede vagterne sig over dem og holdt dem fast. Simon kunne mærke smerten fra alle de slag og spark, der straks haglede ned over ham. De hev ham op i armene, og Simon kunne se svinet komme frem imod ham, mens der bredte sig et triumferende smil på hans læber.

„Så fik vi dig endelig, Halvblod!” Hans kolde, blå øjne brændte af had og afsky. „Efter ti lange år kan min søster snart hvile i fred! Efter ti lange år kan vi få vores hævn!” Han plantede sin knyttede næve i Simons ansigt.

„Hvilken hævn?” fik Simon frem. „Det var jer, som tog livet af hende! I kunne da for helvede havde ladet os være i fred!”

Der kom en lav hvislende latter fra Christopher, og han bukkede sig, så han stod ansigt til ansigt med Simon.

„Overdriv nu ikke. Tro ikke, at du nogensinde ville kunne have de samme rettigheder som os! Du er ikke andet end et skadedyr, der ikke fortjener at leve. Dig, og så det lille kryb af en datter, du har! Så hvor er hun, Brooks?! Hvor er den lille pestilens?!”

Simon mærkede, hvordan hadet og vreden steg inden i ham. Han åbnede munden, men i det samme lød et brag af en eksplosion. Der lød skud. Flere af vagterne faldt om, skrigende eller lydløse med døden skrevet i ansigtet. Svinet råbte noget, men Simon hørte ikke hvad. Han var for optaget af at mærke grebet om sine arme blive løsere. Han tog chancen og væltede den ene vagt omkuld. Den anden blev i det samme ramt i hovedet og faldt om. Han kunne ikke lade være med at smile. *Patrick*, tænkte han. Et fladt, cirkulært apparat kom flyvende, og Simon greb det med én hånd. Han

trykkede på knappen og løb til sin højre side. *5 sekunder*. Han tog Sarah, der netop var kommet fri af vagternes greb, om armen. Han mærkede teleportationsprocessen sætte i gang, og i næste øjeblik blev pladsen med vagterne skiftet ud med en åben, mennesketom plads. *Det var tæt på denne gang*. Et par meter fra dem kunne han se Patrick begynde at dukke op. Han begyndte at gå hen imod ham, samtidig med at han blev tydeligere og tydeligere.

„Hedder du Brooks?” spurgte Sarah bag ham. Han standsede op. „Simon Brooks?” Hendes stemme forandrede sig og blev nærmest mekanisk. Han kunne føle sin puls stige. Han vendte sig om og så ind i hendes øjne. De var ikke længere blå, men blodrøde. Hendes ansigt var ikke længere fuldt af liv, men udtryksløst. Han var i chok. *En robot!*

„Simon Brooks, eftersøgt for overtrædelser af loven, bl.a. ved mordet på Sascha Bennet. Du dømmes hermed til døden.” Han så knap nok bevægelsen, men mærkede med det samme en metallisk hånd blive boret gennem ham. Han kunne mærke, hvordan kroppen næsten øjeblikkeligt gav efter for smerten. Han kunne ane Patrick skrive få meter væk. Og han kunne se et hvidt ansigt med blå øjne, fyldt med tårer. Han kunne mærke jorden mod sin ryg - og så intet.

Mette Klitgaard Jensen

The LITTLE BOY

A LITTLE BOY came flying across the sky. Men and women looked up and were frightened. As the LITTLE BOY came closer and closer to the ground people started panicking. He hit the ground. Explosion. Toadstool. Pressure wave. Heat.... And so ended the lives of 200.000 people in Hiroshima.

Sofie Axelsen

Thomas Jørgensen

Shadow play

He tightened the rope around the neck

Telling the victim he wasn't worthy

His voice shattered through the air

Why are you doing this to me?

As the rope burned through the skin he didn't hear the reply

He looked around seeing the shadow of his executioner

carrying out his destiny

Realizing he was alone...

Logen Inc

Night time

Gazing at the stars.
She'd stopped moving, just laying there under the tree.
No one would ever know.
Why should they?
The sky was so beautiful at night time, he thought.
The stars silently twinkling.
It would be cool he thought. Being a star.
He wasn't, but no one would ever know.
He leaned over. Silence.

Cecilie Heby Jønsson

Jern

Bøn til folket

Kære folk, I her i Danmark
Samlet og som en
I er riget
Hver mand og kvinde:
Rejs Jer fra tavshedens grav!
Bevar vores værdighed og kærlighed
Og lad os ikke forfalde
Til et land fra fortiden
Med snæversynetheden som hersker
Men fri os fra Danskernes Frygt!
For folket har altid riget og magten
Til al evighed

Mette Klitgaard Jensen

Thomas Jørgensen

The corner

It is spring. Jon is walking down Main Street with his dog. He is happy because tonight he has a date with a girl he has been in love with for ages. On a turning Peter is driving to the store, maybe he's had one too many. They both turn the corner. The dog walks away.

Sofie Axelsen

Mette Klitgaard Jensen

Menneske

Vi er vanedyr
Fanget i sædvanens evindelige cirkel
Har vi prøvet noget én gang
Er vi pludselig eksperter
Har vi været der én gang
Har vi altid boet der

Tiden er for os evig
Uforgængelig
Når vi alderdommen når,
Er det ungdommen vi søger
Mens det i ungdommens tidlige år
Er den unge alderdom vi ønsker at nå

Vi er styret af normer
Svømmer i en uendelig strøm
Af fordomme
Selv med en modstridende tankegang
Gemmer de sig bagerst i skyggerne
Og dominerer vores underbevidsthed

Menneske, forandr dig!

Mette Klitgaard Jensen

Kunstnerisk Frihed

Space. Endless space. Nothing but an endless amount of galaxies and solar systems. Yes, somewhere, out in the endless, my destiny awaits, but I cannot reach it. For I am trapped inside this body, bound to its flesh and bones. And as long as I am bound, I cannot soar, I cannot fly away. Night after night I am left staring into the stars, just waiting, waiting for something that may never happen. And yet I dare not speak of it for just the mere sound of it could break its gentle existence, and shatter all hope I have left, all hope of emancipation.

Just sitting here, glancing into the deep space, is all I can do, for I fear that if I leave my place under the stars, they will not be in theirs when I come back. So I am bound under them, bound for eternities with only one option: To look at them, to admire them, to love them but also hate them. Not that they have done me any wrong, but because they are the image of a life I cannot live, a place that exists which I cannot reach. And when the night ends I must go home, for I cannot bear the sun and its promise of a life of decency. It knows that I cannot stand the light of day and yet it keeps blinding me with promiscuous promises. Promises that say everything will be all right because they won't. Not as long as the day shatters my dream of the night.

Mads Reedtz

Freedom

The little dog wagged its tail. It was summer and he was happy. If only the kids would leave him alone. “Come doggy, come!” Oh shut up. If only he could find a way through the fence. There it was! He was free! Finally free! Wroom...SMACK! Finally free? Dead is more like it.

Dorte Gjerrild

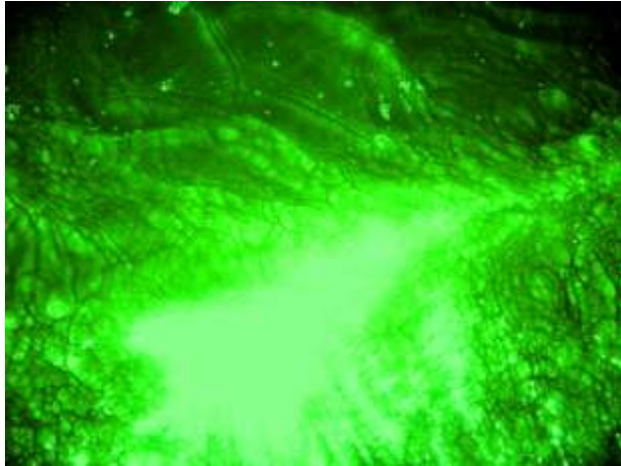

Cecilie Heby Jønsson

Græsplæne

Jeg er den grønne græsplæne
Venter med længsel efter
Sprinklerens stråle
Og frygter dagen for
Klingens kommen

Mette Klitgaard Jensen

Thomas Jørgensen

Den kolde gevinst

Der var engang en pensionist ved navn Svend Herløv. Han var en skomager, som lavede skoene på den gamle, traditionelle måde. Han blev udkonkurreret af de nyere firmaer og måtte derfor forlade arbejdsmarkedet pga. af denne hændelse. Dette var for godt 10 siden.

Han boede i et boligkompleks sammen med konen Gerda, som også var førtidspensionist pga. en arbejdsskade.

De havde derfor ikke særligt mange penge på lommen og måtte derfor udelukkende nøjes med rødkål. Denne fejlernæring havde givet Svend Herløv kronisk diarree.

Svend Herløv havde for mange år siden, da forretningen gik godt, købt aktier i køle-fryseselskabet Pingu A/S uden konens samtykke, da hun var sikkerhedsnarkoman med hensyn til penge. Aktierne havde så endelig givet udbytte, og Svend Herløv vandt mange penge deraf. Svend Herløv var dog i det dilemma, at han og Gerda havde fællesøkonomi. Dette plagede ham i mange måneder, da han ikke havde lyst til at fortælle konen det. Han ville hellere beholde pengene selv. Derfor besøgte han sin ven i banken, som stod ham nær. Vennen sagde, at det var umuligt, og den eneste udvej var mord. Svend Herløv havde ikke de store problemer med dette, da han mente, at det var Gerdas skyld, at de havde været i så stor pengene. Grunden dertil var Gerdas hasardspil i Bridgens underverden samt hendes umenneskelige behov for lørdagsslik. Svend havde derfor næret et indebrændt had til sin kone igennem alle disse trange år.

Han planlagde i samarbejde med sin ven, bankrådgiveren, mordet på Gerda. Det var midt i konens middagslur, da Svend og vennen trådte ind i huset og dræbte Gerda. Det var Svend, som gav dødsstødet.

Efter drabet kunne Svend samvittighedsløst opkræve sine værdifulde aktier, men disse aktier var i mellemtiden styrtet til næsten ingenting. Svend blev enormt skuffet og lagde sig til at dø i sin storaktionærgave fra Pingu A/S.

*Mathias Madsen, Christian Bang,
Dennis Lundtoft og Philip Christiansen*

Asta Rasmussen

9 10-21-19-20 8-1-20-5...

9 10-21-19-20 8-1-20-5 16-5-15-16-12-5
23-8-15 4-8 14-15-20 18-5-19-16-5-3-20
15-20-8-5-18-19.
16-5-15-16-12-5 23-8-15 2-5-12-9-5-22-5
20-8-5-25 1-18-5 2-5-20-20-5-18 20-8-1-14
15-20-8-5-18.

9 10-21-19-20 8-1-20-5 1-4-22-5-18-20-19
20-8-15-19-5 1-14-14-15-25-9-14-7 20-22—19-16-20-19
9-14 20-8-5 20-5-12-5-22-9-19-9-15-14
9-14 20-8-5 16-18-9-13-5-20-9-13-5
23-1-19-20-9-14-7 13-25 20-9-13-5,
1-14-4 16-18-15-12-15-14-7-9-14-7
6-9-12-13.

*Hvem kan
knække koden?*

9 10-21-19-20 8-1-20-5 5-19-19-1-25-19
20-8-5 19-20-21-16-9-4 19-3-8-15-15-12
1-19-19-9-7-14-13-5-14-20
23-18-9-20-5 20-8-9-19 1-14-4
23-18-9-20-5 20-8-1-20,
4-15-14'20 25-15-21 10-21-19-20,
8-1-20-5 5-19-19-1-25-19 20-15-15?

9 10-21-19-20 8-1-20-5 19-25-14-3-8-18-15-14-9-26-9-14-7
25-15-21 11-14-15-23 20-8-5
13-15-22-9-5 19-20-21-6-6 19-15-13-5
19-8-15-23-19 4-15, 23-8-25
3-1-14'20 25-15-21 10-21-19-20
20-5-24-20 9-20?

9 10-21-19-20 8-1-20-5 8-1-20-5
23-8-25 4-15 23-5
8-1-22-5 19-21-3-8 1
19-20-21-16-9-4 1-14-4 13-5-1-14-9-14-7-12-5-19-19
23-15-18-4
13-1-4-5 15-14-12-25 20-15
2-5
13-9-19-21-19-5-4?

9 10-21-19-20 8-1-20-5 20-8-5
6-1-3-20,
20-8-1-20 9 3-1-14
21-19-5 20-8-5 23-15-18-4
8-1-20-5, 23-8-25?
23-8-1-20 9-19 9-20-19
13-5-1-14-9-14-7?

Christian Højmoser

TAXI

*This night has lasted forever for me
Because of doubt, confusion and sadness, you see
Candles they burn, as I'm waiting for thee
For you to answer me and be my key*

*But no blue blink lights up my room
Only the candles' light is here gloom
I wish I would disappear, be my own doom
All the things I don't know, I will assume*

*TAXI, TAXI, give me a ride out of the world
Memories, thoughts, everything is all whirled
You have my mind so violently hurled*

*TAXI, TAXI, get me out of this mess
I'll give you everything I have, not anything less
Just wanna cry this one out, all alone, without success*

Helena Sokol

Asta Rasmussen

Go chasing

It was so weird and all.

First the horse came running across the street.

Then the cat. But come on, how did the mouse get in the picture?

GOD!

I mean when you think about it.

Since when did horses fear cats?

It's too weird for me.

I got to go lie down!

Cecilie Heby Jønsson

Cohesive Devices

Once upon a time
there was a lawyer and a jury
and they disagree with the girl next door
(who by the way is my grandma,
my lover and my liver)
because she doesn't like the pussy
and isn't lesbian - enough,
whereas the lawyer and the jury
are lesbian lovers
because they all love the pussy

Thomas Jørgensen og Kasper Andersen

Thomas Jørgensen

Sort på hvidt

Jeg er sort, du er hvid
Begge er vi nuancer
Du bringer det lyse frem i alt
Mens jeg kun giver mørke
Du gør alt rent
Mens jeg det blot forpurrer
Blandet sammen bliver vi grå
Men samlet hver for sig
Giver vi helhed og harmoni
Det er sort på hvidt

Mette Klitgaard Jensen

*”Walking through the streets
With jewelry blinkers
And a rosen crane”*

Mette Klitgaard Jensen

Merci

Nicolai Kjærgaard

A Single White Rose

As I walked through the garden,
 a little girl I was,
 I saw a wonderful thing.
It was growing up the wall,
 as if it looked for support.
It stretched out for the sky,
 Fighting I guess.
 Oh so long it stretched,
 And so small it was.
It was such a little thing
 With a curious nub
 Then the winter came.
 I grew tall and strong
 The summer next
 And now it was gone
Then I raised my head up high
 And then I saw
 The curious nub,
 Was long gone
 Replaced by the palest leaf,
 As fair as the wintery snow.
I wondered how and looked harder so
 Right before my nose,
 There it was.
 A single white rose.

Cecilie Heby Jønsson

Prinsen og den onde rektor

Der var engang en student. Men ikke hvilken som helst student, for denne havde nemlig kongeligt blod i årene, ja han var sågar prins. Hans fader var konge i landet, men havde sendt ham på kostskole. Her var han indespærret i 3 år af den onde og hævngherrige rektor, hr. Gru, hvis hemmelige plan var at overtage kongedømmet, når den gamle konge døde. Landets trone krævede en vis og lærd mand, og blev prinsen ikke berejst og lærd, ja, så blev han fraskrevet tronen. Den onde rektor holdt prinsen indespærret på skolen og sørgede for, at han ikke kom på studietur med de andre elever, og han fik derved ikke mulighed for at se omverdenen. Det så sort ud for den unge prins, hvis største ønske var at finde sig en god kone, der kunne blive hans dronning, samt at få sit eksamensbevis.

Da årene var ved at rinde ud, sendte den onde rektor ham ud i verdenen på egen hånd, kort før hans studentereksamen. Derved ville det være umuligt for ham at nå tilbage rettidigt til sin eksamen, og tronen ville derfor tilfalde den grufulde rektor.

Prinsen blev sendt til det fjerneste land, som den onde rektor kunne komme på, og end ikke kragerne vovede sig derud. Her blev han efterladt ude på landet hos en familie, der bestod af en far, hans datter og hendes lillebror. Hvad prinsen ikke vidste, var, at ved rejsens slutning skulle familien holde en kæmpe fest for prinsen, og i den anledning skulle de putte et middel i prinsens vin, som gjorde, at han sov i 3 døgn og derfor ikke kunne nå flyet tilbage til sit eget land. Desuden ville han miste al forstand, og alt håb ville være ude.

Under hans ophold hos familien, fik han oplevet en masse. Han kom rundt i landet og blev derved vældig berejst. Da dagen for den store fest, hvor alle byens borgere var inviteret,

oprandt, fik datteren og lillebroderen medlidenhed med den unge studerende prins, og de lagde en plan for at redde ham fra den skrækkelige skæbne, som rektoren havde lagt for ham. Under middagen fik alle en masse god vin, og der blev både festet og danset natten lang. Faderen havde i forvejen blandet et glas med den skæbnesvangre gift og stillet det på en bakke, klar til at blive serveret kl. 2. Den snu og hurtige lillebroder fik med list drukket både faderen og tjeneren en kæp i øret, og hurtigt byttede han prinsens vinglas om med faderens. Da dette var sket, og den sidste skål var blevet skålet, gik faderen ud som et lys. I mellemtiden klargjorde den unge datter sin bil, fik pakket prinsens ting og hentet prinsen, så de kunne komme af sted til hans fly.

Da de stod i lufthavnen, gik det op for prinsen hvor højt han elskede den unge datter, som ikke kun var klog, men også smuk, letsindig og venlig. Han erklærede sin kærlighed til hende, og hun tog med ham hjem til hans hjemland, hvor han fik taget sin eksamen og fik sit eksamensbevis, og han kunne derfor overtage tronen sammen med sin dronning, når kongen døde. Den onde rektor blev forvist fra landet og sat til at arbejde i en børnehave for evig tid.

Den nye, lærde og berejste konge og hans dronning kørte rundt i landet i hestevogn og fejrede sejren over den rektoren sammen med de andre studenter, og de levede lykkeligt lige indtil demensen overtog kongens intelligens.

Lisa Lundsgaard

Monique

You asked me to speak your name.
I did not know why.
You said you just needed me to say.
You needed me to tell the truth.
You needed me to name you.
I did not understand.
I spoke your name,
The way it sounds to me.
You were angry, sad and hurt.
I asked you why.
You said it was wrong for me to lie.
I told you the truth
That is what you wanted me to do.
You did not understand what I meant.
I told you my friend.
I called you Monique
Because you are manifique.

Cecilie Heby Jønsson

Cecilie Heby Jønsson

Ugerningen

Han gik med tunge skridt ned ad trappen. Han brød sig ikke om at være der. Han brød sig overhovedet ikke om sin nuværende situation. Men han skulle gøre det. Det var en ordre, og en ordre skulle følges. Især denne, for ellers ville det få konsekvenser både for ham og for hele byen.

Han var nu nået halvvejs ned ad den lange, ujævne trappe. Han begyndte at svede. Ikke på grund af kassens vægt, men på grund af den ugerning, som skulle udføres. Den ugerning, som ville koste denne lille skabnings, dette lille barns, liv. Han nåede til bunden af trappen og begyndte at sømme kassen til. Det var med tungt hjerte, han gjorde dette, og det smertedes indeni ham for hvert bræt, der blev sømmet fast. Da han var færdig, smed han kassen i floden og vendte med tungt sind og bøjet hoved ryggen til floden og barnet i kassen. Han prøvede at overbevise sig selv om, at det var det eneste rigtige at gøre – barnet var jo blevet mærket, det var forbandet. Men inderst inde vidste han, at denne ugerning ville være en sort skygge, som var plantet i hans sjæl resten af hans liv. Han gik tilbage op ad trappen, ind i vognen og kørte væk fra floden, skoven og barnet.

Nede ved floden var lyden af vognens knirkende hjul og hestenes hove for længst forsvundet. Tilbage var kun skovens uhyggelige stilhed. Men alt var ikke, som da manden forlod stedet. Floden var stadig den samme brusende flod, skoven var stadig mørk, stille og dystert, men kassen med barnet indeni var ikke, som han troede, på flodens bund. Den flød let og elegant på overfladen. Men hvordan kunne det være muligt? Det var som om, at floden var bevidst om situationen og ikke ville være skyldig i det lille barns død. Kassen flød et stykke ned ad floden, indtil

den ene side og sad fast i breddens høje, slanke siv. Barnet, der ellers havde været i en bedøvende søvn under hele scenariet, begyndte at græde en trist og længselsfuld gråd, som skar sig igennem stilheden. Der gik ikke længe før et par store lapper af nogle hænder samlede kassen op og satte den ind på bredden. Denne person begyndte nu langsomt og forsigtigt at bryde kassens låg op. Personen tog blidt barnet op og vuggede det i sine arme, mens den sagde med en blid kvindestemme:

„Så, rolig nu. Nu er du i sikkerhed.” Kvinden med de store hænder begyndte at synge stille og blidt. Men barnet hørte knap nok de beroligende ord eller den dejlige sang, det lyttede blot til den rolige klang og dyssede langsomt i søvn. Kvinden sagde sagte og næsten hviskende: „Jeg tror, du skal hedde Grace.”

16 år gik hen og Christian, manden fra skoven, kom sig aldrig helt over det, der skete ved floden i skoven. Det var hverken lykkedes for ham eller hans kære at overbevise ham om, at det var det eneste rigtige, han kunne have gjort. „Se dig omkring,” sagde de en gang imellem, når han var hensunken i dybe tanker og grumme minder. „Kan du ikke se, at lige siden du kom tilbage fra skoven, har vi haft det meget bedre? Høsten har ikke slået fejl et eneste år siden da, og vi har ikke lidt af store, alvorlige ulykker. Alle er glade, og de er for længst kommet over den lille episode. Hvorfor kan du ikke bare være det samme?” Nogle gange lykkedes det for dem at muntre ham op med disse beviser, men for det meste fik de ham bare til at synke endnu længere ind i sig selv. Han begyndte langsomt at forblive i denne tilstand, helt isoleret fra omverdenen og kun med sin egen selvbebrejdelse og samvittighed som selskab. Hans familie og venner så

den kom over i mindre og mindre til ham, og han blev også for det meste inden døre. Han tilbragte det meste af sine dage med at kigge på folk udenfor på gaden. Han begyndte at snakke med sig selv på en sådan måde, at familien troede, han var gal, så de langsomt begyndte at lade ham mere og mere i fred. Det blev sådan, at den eneste kontakt, han havde med et andet menneske i flere år, var når hans datter, som han boede hos, kom op med mad tre gange om dagen.

På det sekstende år var hans tilstand forværret. Han svævede mellem liv og død, men selvom det sidste var, hvad han ønskede mest, bare at sove langsomt ind, var der noget i hans krop, der strittede imod. Inden i ham var der stadig et lille håb om, at der ville ske noget, som kunne klare op i hans hverdag. Bare et lille lys, der ville smelte og ødelægge den store mørke skygge, som lå på hans sjæl. Men han vidste bare ikke hvad. Hvad skulle der til? Han lå der og led på grund af den ugerning, på grund af det mord, han havde udført. Han væmmedes endnu engang over sig selv. Hvilket uhyre han var. Det havde jo kun været et lille barn, en lille pige, der var blevet dømt til døden på grund af en masse problemer, som havde deres rod længe før hendes fødsel. For hvert år der var gået, havde han fået det værre og værre, men her på det sidste havde han fået det værre end nogensinde før. Han havde for sig selv erkendt, at det var en forbrydelse, en ugerning, en synd, det som han havde gjort. Dét i sig selv kan være nok til at tage livet af et menneske.

For hver dag der gik, svandt mere og mere af hans livskraft ind. Men selv med den lille smule livskraft han havde tilbage, klamrede han sig til livets tynde line.

En aften omkring midnatstid vågnede han pludselig efter endnu et mareridt, hvor han var tilbage ved floden i skoven. Han var som sædvanlig badet i sved, men hvor han plejede

at bryde sammen og græde fortrydelsens bitre tårer, sad han bare helt stille og stirrede lige ud. Tanker fløj igennem hans bevidsthed, men de var ikke, som de plejede, omtågede og usikre. Det var, som havde han fået en åbenbaring, men det var ikke, som det ville have været for mange mennesker, en lykkelig åbenbaring, men en åbenbaring om dødens dejlige, befriende stilhed. Med en dræbende beslutsomhed gik han lydløst ud af døren og forbi sine sovende, vågende familiemedlemmer. Han gik ud på gaden, stoppede et øjeblik op og nød stilheden. Han gik langsomt igennem byen og hen imod skoven. Da han nåede skovbrynet vendte han sig om og kiggede bedrøvet tilbage. Han smilede trist, men vendte sig med en stålfast beslutsomhed og fortsatte sin langsomme dødsgang. Han nåede hen til det forudbestemte sted. Et sted han havde set for 16 år siden og utallige gange var vendt tilbage til i sine drømme. Stedet var en afsats, der gik et lille stykke ud over floden. Han fandt en sten og bandt den ene ende af det medbragte reb om stenen og den anden om livet. Han stillede sig ud på afsatsen og mærkede beslutsomhedens stærke vind trække i ham. Han løftede hovedet, og med stenen i sine arme satte han af.

Han følte, at tiden næsten gik i stå, og at hvert eneste sekund virkede som en evighed. Mens han tog sin gang ned, så han et glimt af en person, som chokeret og lammet kiggede på scenariet. Men før han nåede at tænke yderligere over det, ramte han vandet.

Vandets kulde kom som et chok for ham. Mens han sank længere ned mod bunden, fløj minder igennem ham. Minder som han ellers ikke synes at have lagt yderligere vægt på før. Han så sin datter sidde bekymret ved sin seng,

han hørte familiens og vennernes forsøg på at muntre ham op og alle de andre episoder, han på ulykkelig vis havde ignoreret. Pludselig forsvandt hans beslutsomhed, og han blev grebet af en stor lyst til at leve. Men det var for sent. Han forsøgte desperat at komme op. Han baskede i vildskab med arme og ben, men lige lidt hjalp det. Han fældede en sidste tåre og gjorde en sidste kraftanstrengelse, før han lod den sidste luft slippe ud af sine lunger.

Ud af øjenkrogen skimtede han en ordentlig flok af bobler, og ud af dem kom en pige af ubestemt alder, som svømmede hen imod ham. Det var som om, der kom lys ud fra hende. Et befriende lys som skinnede af godhed og varme. Ansigtet var sløret, men han følte, det var som smilede hun til ham. Der var noget overnaturligt over hende, noget guddommeligt. Han smilede. Det måtte være en engel, en engel sendt af gud. Så han var tilgivet alligevel? Han kunne næsten ikke holde et lettet suk tilbage. Mens han tænkte dette, havde hans engel trukket en lille daggert, men han var ikke bange længere. Han var parat. Det sidste han så var et mærkeligt skær, som kom nærmere.

Da han vågnede, slog han ikke straks øjnene op af frygt for, hvad der ville møde ham. Han lå lidt og lyttede. Han kunne lugte noget, som mindende meget om grød. Han kunne høre et bål knitre, og et stykke borte kunne han høre nogle lette, men hastige skridt nærme sig. Han kneb øjnene sammen af frygt for det ukendte. Da personen kom tættere på, kunne han høre, at den snakkede, og at det var en pige. „At kaste sig i floden på en sådan måde... Hvad tænker han på? Jeg fatter det simpelthen ikke.” Pigen sukkede og smed noget på jorden. Langsomt åbnede han øjnene og så sig omkring. Han fór op med et chok, da han så, at han var tilbage i skoven.

Det sidste sted i verdenen han havde besøgt. Han hev efter vejret. Hvordan kunne det være muligt? Hvorfor var han i live? Han prøvede at rejse sig op, men pigen var straks henne ved ham. „Du må ikke rejse dig op. Du er ikke kommet dig endnu.” Han fulgte hendes råd, da han i samme øjeblik havde følt et jag af smerte. Hun vendte sig om mod bålet. Han begyndte at studere sin plejerske nøje. Hun havde kort lyst hår, var iført en grov, brun kjole. Mens han lå der og tænkte i græsset, vendte hun tilbage fra bålet med en rygende varm skål. Hun hjalp ham med at sidde op af det nærmeste træ, gik derefter hen til gryden over bålet igen, kom tilbage og spiste med ham i stilhed. Da han var færdig, satte han mæt skålen fra sig og spurgte usikkert: „Var det dig, der redede mig?” Hun nikkede, og han fortsatte i en fortvivlet tone: „Men hvorfor? Hvorfor gjorde du det? Jeg fortjener ikke at leve.” Store tårer begyndte at trille ned af hans bedrøvede ansigt, og pigen lod ham græde færdig, før hun svarede: „Lige meget hvad det er, du har gjort, kan det vel ikke være så slemt, at du ikke længere vil leve.” Hun smilede trist, men på en eller anden måde virkede hendes omsorg og tristhed beroligende på ham, og han begyndte at slappe mere af. „Hvad hedder du, barn?” „Mit navn er Grace.”

Christian tørrede sveden fra panden, rettede sig op og så sig omkring. Det var sommer, og de var i gang med at få det sidste korn i hus. Det havde endnu engang været en meget indbringende høst, og kornet var helt perfekt. Christian smilede. Det var nu snart et år siden hans selvmordsforsøg, og der stod han; smilende og fuld af livsglæde. Han vendte tilbage til arbejdet, og samtidig tænkte han tilbage til dagen, hvor han kom tilbage til livet og samtidig genvandt

livslysten. Grace havde passet ham, til han var kommet sig. Der gik ikke lang tid, før de havde knyttet et slags familiært bånd, og hun begyndte at kalde ham for gammelfar. Han var sammen med hende vendt tilbage til byen, og familien modtog hende overraskende godt. Hun hjalp til med det huslige, og en gang imellem var hun med i marken. Hun passede hurtigt ind i byens rytmer og behagede alle med sit gode humør. Hun havde tid til alle, hjalp hvor hun kunne og var på god fod med alle i byen. Han smilede endnu engang. Hans hverdag kunne ikke være mere perfekt.

Musikken flød, dansen gik og latteren kunne høres i hver en lille krog af byen. Høsten var vellykket og i hus, og der var god grund til at feste. Festen blev holdt på den store markedsplads, og der var stuvende fuldt. Alle enten dansede eller snakkede og lo, og stemningen var høj. Christian stod ovre i et hjørne og kiggede ud over pladsen. Han lagde mærke til Grace, der var ude på dansegulvet med en ung, flot mand. Det frydedes i hans hjerte, da han så hendes glade smil. Hans tanker blev afbrudt, da hans datter kom hen og bød ham op til dans. Dette var så absolut en af hans lykkeligste dage.

Pludselig var der én, der kom styrtende ind på pladsen og råbte i vilden sky. Hans stemme skar igennem musikken og latteren, og han fik øjeblikkeligt hele byens opmærksomhed. Helt forpustet fik han endelig fremsagt: „BRAND! Brand i laden!” Hele pladsen var lammet af stilhed i nogle sekunder, før alle straks begyndte at reagere. Nogle, deriblandt Christian, styrtede hen imod laden, mens andre hentede spande og fyldte dem op. Da han forpustet ankom til laden, så han til sin forfærdelse og største fortvivelse de store flammer, som slikkede sig op af ladens vægge. Komplet panisk gjorde han alt, hvad han kunne for at slukke den

glubende ild. Han kastede med jord, han kastede vand, han forsøgte at kvæle den med sin jakke, men lige lidt hjalp det. Han så fortvivlet op. Rundt omkring ham var folk langsomt begyndt at opgive håbet, men bag ham hørtes en stemme: „Glem laden! Red kornet!” Manden, Grace havde danset med, kom slæbende med en spand, hvis indhold han kastede imod ladens sammenstyrtede port. Også den næste spands indhold blev kastet på samme sted, og nogle fulgte hans eksempel og gjorde det samme. Man begyndte at kunne ane en vej gennem ilden, og straks begyndte alle at hjælpe til. Mens nogle nu blev beskæftiget med at lave passagen, begyndte andre at hente korn ud. Christian kunne endelig se en ende på denne ulykke og hjalp glædeligt til. Da ilden næsten var slukket, og omkring halvdelen af kornet var reddet ud, åndede de fleste lettede op. Men det skulle vise sig, at det langt fra var ovre endnu.

Et skrig skar igennem folkemængden. Noget af ladens tag var styrtet sammen, mens nogle var inde og hente korn. En gruppe af mennesker løb øjeblikkeligt ind, men størstedelen vendte hurtigt tilbage igen. Med tilbageholdent åndedrag ventede de alle nervøs på de sidste, som snart kunne anes i røgen. For nogle få var det lykkedes at redde nogle med ud, men mange kom tomhændede tilbage. Nogle af kvinderne begyndte at skrig og græde højlydt, og Christian forstod dem godt. I samme øjeblik som de kom ud uden deres kære, var deres sidste håb om en genforening gået tabt. Christian bøjede nakken i medlidenhed og kiggede derefter på laden. Til sin store forbavselse så han endnu en skygge komme ud fra flammerne. Hostende kom en person ud, og på ryggen slæbte den en mand, der nærmest var forkullet til uigenkendelighed. Men det var ikke manden på ryggen, Christian lagde mest mærke til. Han genkendte tydeligt

redningsmanden som Grace.

Lige så snart folk opdagede det samme, hjalp de Grace og den sårede væk fra laden. Den sårede fik straks hjælp, og diskret flyttede Grace sig væk fra folkemængden. Christian begyndte at gå over mod hende, men hans datter kom i forkøbet. Hun havde en spand og en klud med og spurgte venligt, om hun ikke skulle tage sig af Graces sårede skulder. Christian kunne se, at Grace prøvede at smile, men kom til at hoste i stedet. Christian lod sin datter om at tage sig af Grace, og så til den sårede. Det så ud til, at han overlevede. Pludselig hørtes et forskrækket skrig: „Mærket! Hun bærer mærket! Hun er forbandet!” Christian vendte sig overrasket om og så en anden kvinde, der var hvid af angst, ved siden af sin datter, og begge kiggede på pigen, der var i færd med at bakke væk fra dem, Grace. Han mindedes dengang for snart 17 år siden, hvor han fuldførte den grumme ordre i skoven, og da han senere mødte Grace på næsten samme sted. Nu forstod han det. Grace var barnet, barnet fra dengang. Samtidig begyndte nogle af kvinderne at råbe op: „Hvis hun er forbandet, så er det hendes skyld. Vi bliver straffet, fordi hun stadig lever. Hun er en heks! Drøb hende! Drøb heksen!” De samlede i en halvcirkel og trængte Grace længere op mod den stadig brændende lade. Inden i ham var Christians sjæl i oprør. Han var overrasket over hans medborgeres pludselige had og effektivitet, for nogle af dem havde høtyve fremme, og andre havde reb i hænderne. Han var forfærdet. Han kunne se, at det var ude med Grace. Hun var trængt op i en krog, hun ikke kunne komme ud fra. Han maste sig frem igennem rækkerne, men da han skulle til at stoppe dem, så han til sin forfærdelse, at Grace nu stod under portens gavl, så hun både havde døden foran og bagved sig. Pludselig hørtes et knæk, og over

hende så man en stor glødende bjælke falde. „Grace!” skreg Christian. Han fór frem og kastede sig ind mod hende, så hun kom ud fra bjælkens rækkevidde, men i stedet blev han ramt lige på ryggen. Grace kunne tydeligt se smerten i hans ansigt og skulle til at hjælpe ham, da han svagt og stille sagde: „Løb! Lev dit liv! Gå nu!” Hun kunne se, hvor meget det smertedes for ham for hvert ord og accepterede hans ønske. Hun skyndte sig igennem den forfaldne lade og var på vej ud af ladens sammenstyrtede ende, da endnu et knæk hørtes, og hun så en halv snes store bjælker falde ned ovenover Christian. „LØB!” hørte hun ham sige og vendte sig med store tårer trillende ned ad kinderne og løb.

Da Christian så hende løbe bort, smilede han og hviskede: „Lev nu, mit barn, min gæld er betalt, og min samvittighed er ren.” Med disse sidste ord faldt bjælkerne ned, og han udåndede en sidste gang.

Mette Klitgaard Jensen

Cecilie Heby Jønsson

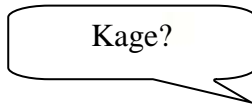
FORDI VI ER TIL

Redaktørgruppen

P.s. Husk FLADSKÆRMEN, når du stiger ud af bussen!

Mette Klitgaard Jensen, 2.Y
Chefredaktør
Digte

Thomas Jørgensen, 2.A

Noveller

Cecilie Heby Jønsson. 3.B

Billeder

HASSERIS GYMNASIUM
& world school